

מאשה מספרת:

ביום 22.11.10 מלאו 30 למותו של אבו זייד.

כשהגענו לכרם מהר"ל (חנוכה 1978) והתחלנו לעסוק בחקלאות מהר מאד התעורר הצורך בפועלים לעזרה. הפנו אותנו לסובחי. "הוא יעזור לכם", אמרו לנו חקלאי הכפר. ובאמת הוא שלח לנו את בנותיו המקסימות, סומייה וג'והאייר, שעזרו לנו עם כל הלב ולא נטשו, גם אם הסתיים יום העבודה, עד שכל התוצרת היתה ארוזה.

הכרנו כמובן גם את שאר ילדיו: רחב, זאיד, קאיד, חסן, אדם וחמודי. מעבר לקשרים העסקיים בין מעסיק לבין ראיס נוצרו יחסי ידידות עם כל המשפחה. מהם למדתי לעבוד, הכרתי מאכלים נפלאים שהביאו מהבית, למדתי לאפות פיתות בטאבון. כל ביקור אצלם בבית היה חגיגה.

גם שנים, לאחר שכבר לא עסקתי בחקלאות, עדיין הייתי פוגשת את סובחי בשדות הכפר. צנום וחרוץ, מעשן כמו קטר, מתרוצץ עם הטנדר שלו ותמיד שמח וקורן. לא ידעתי שהוא חולה. המחלה שאחזה בו לא הספיקה לתת את אותותיה.
> מותו היה פתאומי והיכה אותי בתדהמה.
צר לי עליו ואני משתתפת בצער המשפחה.

זייד, בנו הבכור, מספר על אביו:

סובחי בן תאפיק מוחסן, נולד בכפר איגזים בשנת 1936. בשנת 1959 נשא לאישה את ח'דרה. לזוג נולדו 8 ילדים: סומאיה, ג'והאייר, רחב, זאיד, קאיד, חסן, אדם וחמודי. לסובחי נולדו 23 נכדים ועוד 3 נינים.
סובחי עבד כל החיים ודאג שכל הילדים יהיו מסודרים. הוא עבד במועצה האזורית חוף הכרמל במשך 30 שנה באיסוף אשפה בלילה, וביום עבד בחקלאות במושב כרם מהר"ל. כל מי שהכיר אותו ידע רק להעריך ולהוקיר.
גאווה היא להיות בנו של סובחי. אדם טוב, אבא יותר טוב וסבא עוד יותר טוב.
כרם מהר"ל היתה חלק בלתי נפרד מחייו. אין יום שהוא לא ביקר במושב.
אבא הלך לעולמו בתאריך 22.10.2010 והשאיר אחריו רק שם טוב ואהבה מכל מי שהכיר אותו. השאיר רק חברים ואפילו לא אויב אחד.